

ΝΟΥΜΑΣ

 ΕΦΗΜΕΡΙΣ

 ΠΟΛΙΤΙΚΗ—ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ—ΕΠΙΣΤΗΜΟΛΟΓΙΚΗ

 ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ 4

 Αθήναι 19 Ιανουαρίου 1903.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΠΑΙΖΕΙ

μέσα στὸ Ἐθνικὸν Τέμενος τῆς ὁδοῦ Στυλίου. Οἱ ἀνυλικὲς πατέρες, οἱ ὑπερβόλικες μητριπύδες καὶ οἱ ἐνυλικὲς τοῦ ἔθνους πατρῶδες παῖζουσι τὸ χαριτωμένον παιγνίδιον τῆς διασκευαστικότητος: τὴν ἐπιπέδωσιν καὶ τὴν ἀκίρρωσιν τῶν ἐκλογῶν.

Καὶ ἀπαγγέλουσι λόγους καὶ κωμικοὺς φρονηθεῖς ἐπὶ τοῦ βήματος καὶ κωμικοὺς τὰ φωνητικὰ τοῦς ῥογῶνα καὶ ἐξυμνοῦσιν ἀπὸ τὰς βιαιῆς χαριτωμίας τὰ χεῖρα τοῦς καὶ στραβῶσιν ἀπὸ τὸ νοήλωμα τὰ μύτια τοῦς — καὶ γιὰτὶ ὅλ' αὐτῶν;

Γιὰ νὰ πεδείξουν ὅτι πέντε, δέκα, εἴκοσι ἐκλογεῖ εἶνε ἄριστοι — ἄλλες λόγῳ ἀνυλικότητος, ἄλλες λόγῳ ἐπιβόσεως, ἄλλες λόγῳ ἀντικερδονικότητος — γιὰ ν' ἀκίρρωσιν ὅλας αὐτὰς τὰς ἐκλογὰς μετὰ τῶν λόγους καὶ γιὰ νὰ τὰς ἐπικυρώσωσι αἴσιον μεθαύριον μετὰ τὰ ἔργα, μετὰ τὴν εὐθύνην τοῦς.

Αἱ συνειδητάσεις αὐταὶ τῆς Βουλῆς, αἱ ὅλας οἰκονομικαὶ, ἔπρεπε νὰ γίνωνται μυστικαί, κλειστικαὶ τῶν θυρῶν. Ἐπρεπε ὅλα νὰ μένουσι ἐκτὶ μέσα, τὰ λεγόμενα καὶ τ' ἀποκλειστικόμενα, καὶ νὰ μὴ τὰ βλέπῃ ὁ λαὸς καὶ νὰ μὴ τὰκούη καὶ νὰ μὴν κλαίῃ τὴν παρὰ τοῦ πατρῶος ἀπὸ τὸ αἷμά του γιὰ νὰ πληρώσῃ διακοσίους τόπους φωνακλάιδες ποῦ ἀντὶ νὰ παίρουν ἐπρεπε νὰ δίδουν κάποιον δικαίωμα ἐνόθου ἐισερχόμενοι στὸ Συνταγματικὸν αὐτὸ ἰσχυρόθιον.

Τὰ παιδία παίζει! Καὶ ὁ καπετὰν Ἀρκούδας κ' ἕνας ἄλλος καπετὰν Λεοντάρης, ἀπὸ

κάποιον μέρος τῆς Μικρῆς Ἀσίας ὀργῶμενος, στρατολογοῦν πολεμιστὰς γιὰ νὰ ἐκστρατεύσουσι τὴν ἀνοιξιν κατὰ τῶν Βουλγάρων!.. Δὲν ἀρματόνονται καὶ δὲν παίρουν τὰ παλικάρια τοῦς καὶ δὲν πᾶνε νὰ παραταχθοῦν στὸ γιαιάκι τῆς Βουλῆς, καὶ δὲν πᾶνε νὰ φωνάξουν στοὺς πατέρας τοῦ ἔθνους: — Ὅρε, βιάετ' Βουλγάρικο τὸ κἄνατ' ἐδῶ μέσα;

ΜΕ ΔΙΚΑΙΑΝ

χρῆν καὶ μετὰ δικαιοσύνην ὑπερηφάνειαν ἢ προχρῆσιν ἢ ἔστιν ἀναγγέλλει στὴν εὐρὴν καὶ ἐκλεκτὸν τῶν ἀναγνωστῶν τῆς κύκλου, ὅτι ἀπέκτησε μόνιμον πολιτικὸν ἀρθρογράφον τῆς τῆς βουλευτῆν Ἐρμιονίδος καὶ δικακρομένον συνάδελφον κ. Ἐμμ. Ρέπουλην.

Ἐτύχως διὰ τὴν ἔστιν καὶ διὰ τοὺς ἀναγνωστὰς τῆς καὶ διὰ τὴν ἀθηναϊκὴν δημοσιογραφίαν ἀκόμη, ὁ κ. Ρέπουλης δὲν ἐξελέγη μέλος βουλευτῆς: ἴσως διότι κατὰ τὴν βουλευτείαν του ἐρόντισε νὰ μὴ πολιτευθῆ ὡς βουλευτῆς τῆς Ἐρμιονίδος κατεξοδίου δηλ. τὸν κρισὸν του εἰς τὸ κινῆσθαι τῶν μικρορουτρετίων, ἀλλ' ὡς βουλευτῆς τῆς Ἑλλάδος, ἀρροσούμενος εἰς τὰ γενικώτερα ζητήματα.

Οἱ ἐκλογεῖς του τὸν ἀπεδοκίμασαν κ' ἔπρεπε νὰ τὸν ἀποδοκίμασιν, ἀφοῦ καὶ αὐτὸς διὰ τῆς πολιτείας του ἀπεδοκίμασε δικασίους τόσους πατέρας φιλοσόφους τοῦ ἔθνους, κατορθώσας ἐντὸς μιᾶς καὶ μόνης βουλευτικῆς περιόδου νὰ ἀναδειχθῆ πρόεδρος ἐν τοῖς πρώτοις καὶ ὡς ἐντιμὸς πολιτικὸς καὶ ὡς ῥήτωρ μελετημένος πάντοτε καὶ σώφρων καὶ ἀβροσπῆς, μὴ ἐκτοξέσων πατριωτικὸς μύθους κενὸς οὐσίας καὶ γεμάτος κἄρα ἀπὸ τοῦ βήματος, ἀλλ' ἀναρροσῶν περὶ τοῦ ἔθνους καὶ παρουσάζων τὰ ζητήματα ἐν τῇ οὐσίᾳ των, γυμνὰ, χωρὶς τὰ θεωρηματικὰ χτυσάγματα καὶ χωρὶς τοὺς θεωρηματικὸς φαρμακισμοὺς, εἰ ἔπειτα καὶ ἀπὸ τὴν ἐρεταιρὴν βουλὴν ὀστυχῶς δὲν θὰ λίπουν.

Ὁ κ. Ρέπουλης ὡς βουλευτῆς ἐτίμησε τὴν ἑλληνικὴν δημοσιογραφίαν, ἀπὸ τὰ σπλάγγνα τῆς ὁποίας ἐβήκα. Ἐπιανεχόμενος τῶρα πάλιν στοὺς πρώτους ἔρωτάς του, κατὰ τὸ Γαλλικὸν λόγιον, θὰ συνεχίτῃ μίαν φωτεινοτάτην ἐργασίαν, τὴν ὁποίαν τόσον ἀστόργως καὶ ἀστόργως διέκοψε διὰ νὰ εἰσθῆ στὰς δολοφῶν ἀγκύλας τῆς Ἀταγμάτης Πολιτικῆς.

Διαβιβάζομεν τὰ εἰλικρινῆ συγχαρητήριά μας εἰς τὴν ἔστιν διότι ἀπέκτησεν ἕναν δικακρομένον συνεργάτην καὶ τὴν θερμοτάτην εὐγνωμοσύνην μας εἰς τοὺς καλοὺς ἐκλογεῖς Ἐρμιονίδος, διότι μιᾶς ἀπέδοξαν, καὶ εἰς ἡμέρας μάλιστα τόσον χαλεπῆς διὰ τὴν Ἀθηναϊκὴν ἰδίως δημοσιογραφίαν, ἕναν προσφιλεῖ καὶ ἐκλεκτὸν συνάδελφον.

ΣΤΟΝ ΠΕΡΙΒΟΛΟΝ

τῆς βουλῆς συζητοῦν δύο περὶ τῶν ἀγγλίων βουλευτῶν.

— Πρέπει νὰ πεταχθοῦν οἱ ἀνήλικες ἀπὸ τὴν βουλὴν!

— Καὶ γιὰτὶ;
 — Γιατὶ, λέει; Μὰ βρεφοκομεῖτο ἔγινε ἡ Βουλὴ; Παιδιὰ βυζανιάρικα θὰ βάλουμε νὰ μὴς διοικήσουσι;
 — Ἄκουσε, φίλε μου! Ἐδιάβασες τὴν «Γαλλίασιν» τοῦ Βασιλειάδη;
 — Αἶ, καλὰ!
 — Ἐνθ' ἡμεῖσαι τί λέγει ὁ Πυγμαλίων; Εὐλοότερον εἶναι νὰ διοικήσῃ κανεὶς ἕνα Κράτος παρὰ μίαν γυναῖκα!
 — Κ' ἔπειτα,
 — Ἀφοῦ κατὰ τὸν νόμον εἰς ἑγγλίστ' ἐπὶ εἰκοσι ἕνα καὶ μὴ πορεῖ νὰ νυμφεθῆς, γιὰτὶ νὰ μὴν πορεθῆ καὶ ἀπὸ τὰ εἰκοσι ἕνα νὰ διοικήσῃ ἕνα Κράτος; καὶ ὅπως μάλιστα διοικεῖται τὸ δικὸν μας;

ΕΣΧΑΤΩΣ

γίνεται τόση κατάχρησις μιᾶς ὁράσεως, ἀποκομωταλωθείσης πλῆθον στὴν βουλευτικὴν γλώσσαν, τῆς περιφρονητικῆς ὁράσεως «ἢ ἀεθαρομογῆ τοῦ προγράμματος».

Ὅλ' οἱ κυβερνητικοὶ βουλευταὶ, οἱ ἔχοντες λόγους νὰ δυστροποῦν καὶ νὰ ἀπαλοῦν μελλουσαν ἀποδοκίμωσιν, δὲν οὐστάζουσι νὰ βροντοφωνοῦν, ἐρωτῶμενοι, ὅτι θ' ἀποδοκίμασιν μόνον ὅταν ἡ Κυβερνοῦσι δὲν ἐπιμείνῃ εἰς τοῦ προγράμματος τῆς τὴν ἐφαρμογὴν.

Ἐλαίᾳ ἡ ὁράσις, πατ' ἰωτικωτάτη! Ἄν τὴν ἀποξέσετε ὅπως ὀλίγον, δὲν θὰ ἀοργήσετε νὰ βοῆτε ἐπὶ τὸ λαμπροκοποῦν βρονίκι τῆς τὴν ἰσοπέδειαν, ἡ ὁποία ὀθῶναι καὶ μέγχοι τοῦ μὴ διορισμοῦ ἐνός ἀντιπροβῶς τοῦ Ἐθνοδικείου — ὁ ὁποῖος διορισμὸς κατὰ τὰ ἐννέα δέκατα τῶν βουλευτῶν ἀποτελεῖ τὴν μὴ ἐφαρμογὴν τοῦ Κυβερνητικοῦ προγράμματος καὶ δικαιολογεῖ πληροῦστα τὴν ἀποστολὴν τῶν βουλευτῶν εἰς ὅλα ἐν γένει τὰ συνταγματικὰ Κράτη, καὶ κατ' ἐξοχίαν εἰς τὸ ἡμέτερον. Αὐτὸ τοῦλάχιστον ἀπέδειξαν μέχρι τοῦδε τὰ πράγματα.

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑΤΑΚΙ

μικρό, σπαρακτικώτατον — ἕνα κομμάτι κωμωδία σμένο ἀπὸ τὴν ζωὴν, ἐξεδιπλώθηκε ἕνα μεσημέρι Ἀθηναϊκόν, προχθὲς ἀκόμη, ἐπᾶνω σὲ μιὰ ταράτσα. Ἦτο ὑπερῆτρια, ἀλλὰ δὲν τὴν ἐκατερέλειεν ὁ σκαπανεὶς ἐλαστικὸς τῆς, ὅπως ἔγραψαν αἱ εἰλημνίδες εἶχε λόγους ἄλλους πειὸ σπουδαίους καὶ πειὸ σπαρακτικῶς. Καὶ αὐτοὶ τὴν ἀνέβασαν ἐπᾶνω στὴν ὑψηλὴν ταράτσα — καὶ αὐτῶν τὴν ἐγκρέμισαν κάτω στὴν πλακοστρωμένῃ αἰθῆ.

Ἐπινε — ποῖος ἔχει γιὰτὶ; — ἔπινε πολὺ. Καὶ τὴν ἐφώναζαν τρελλὰ τὰ παιδία τῆς γειτονίας. Καὶ

Δουκρητία.
 Ἐγὼ!
Κατερίνα.
 Ἐγὼ!
Ὀρθοδα.
 Ἐγὼ!
 (Αἱ τρεῖς κατάσκοποι ἀφίκοσιν ἀπὸ τὴν λαίμωρον τῶν τὰ περιλάμια καὶ ζητοῦν ἀγωνιστῶς τὸ μαῦρον καὶ τὸ γαλάζιο πετράδι).
Κατερίνα.
 Νὰ τὸ μαῦρον!
Δουκρητία.
 Νὰ τὸ γαλάζιο!
 (Παρουσιάζουσι τοὺς γαγάτας εἰς τὴν μάγισσαν ἢ ὁποία τοὺς πέρνει καὶ τοὺς τοποθετεῖ εἰς τὸ μικρὸν κέρνον πρόσσωπον ὡς κόρυς ὀφθαλμοῦ. — Ἡ Γραδενίγα ὀνοίγει τὴν θῆκην τῶν πολυτίμων ἀντικειμένων τῆς, ἐνῶ αἱ κατάσκοποι τείνουσι κοίλας τὰς χεῖρας των).
Γραδενίγα.
 Γιὰ σέ!... Γιὰ σέ!... Γιὰ σέ!...
 (Αἱ κατάσκοποι κἄνον κίνημα ὅπως φιλήσουσι τὴν χεῖρα τῆς δωρητρίως καὶ ὑποκλίνονται, κατόπιν ἀπομακρύνονται ἀσυνεθῶς σπρίγγουσι τὸ περιδέραιον τὸ ὁποῖον τοὺς ἔχειτε, μειδιῶσαι καὶ εὐκίνητοι. — Ἡ Ἰκωθέλα στέκει παρὰμπαρ πλησίον τῆς Νέριως ἢ ὁποία τῆς δίνει τὸ μῆτωπον μετὰ λευκὴν ταινίαν. — Ἡ Γραδενίγα τὴν παρατηρεῖ καὶ πλησιάζει).

G. D' ANNUNZIO

ΟΝΕΙΡΟΝ ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΗΣ ΕΣΠΕΡΑΣ

 ΤΡΑΓΙΚΟΝ ΠΟΙΗΜΑ

 ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΚΩΣΤΑ ΚΑΙΡΟΦΥΛΛΑ

 Γραδενίγα.

 Χωρὶς νὰ εἴπῃ τίποτε τοῖνε τὸς χεῖρας ἐνωμένους ἐν στήματι κυπέλλου ὅπως δεχθῆ τὸ πρῶμα τὸ κλαπὲν ἀπὸ τὴν μέλλουσαν νὰ ἔποθην. Ὅταν ἡ Ἰκωθέλα θέτει τὸν πλόκμον εἰς τὰς πετρώμενας χεῖρας, ἡ Δόγισσα κλείει τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ λαμβάνει ἀρρενωπὸν ὕρον. Μένει ἔτσι δευτεροβλεπτά τινα, ὠρῶ καὶ ἄφρονος, ἔπειτα ἐκκαλοῖται τὰ μάτια καὶ πάντοτε μετὰ τὴν αὐτὴν στήσιν διευθύνεται σιγῶς πρὸς τὴν Σκλαβοῦναν ἢ ὁποία στέκει ὀρθὴ πρὸ τοῦ ἀγάλ-

ματος, μπροστὰ εἰς τὸ ἀνοικτὸν βιβλίον τῆς ἀψησολημένη εἰσαίει ὅπως κατασκευάσῃ τὸ ἄμοιμα. Ἡ μάγισσα κύπτει ὅπως παρατηρήσῃ εἰς τὰς παλάμας τῆς Δόγισσας τὴν κόμην τῆς ἑταίρας.
Πεντέλα (ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ κηκλιδομάτους μετὰ τὴν σιωπῆν).
 Μεγάλος θόρυβος ἐκεῖ κάτω... Ἄπειρος φωνὴ... λὲς καὶ φωνάζουν: «Πανθέα! Πανθέα!...»
 «Ὅλη ἡ ἀκτὴ ἐβουθίσθη εἰς τὴν σκιά... Εἶνε ἀκόμη μίξ λωρίδα κοκκινωπῆ καὶ φαίνονται ἀκόμη ἢ γιρλάνδες ποῦ περνοῦν, περνοῦν... Εἶνε ἄπειρος... Μίξ βάρκα κατεβαίνει μόνη, χωρὶς κωπηλάτας, ἔρημη, ἐγκαταλελειμένη εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ νεροῦ...
Γραδενίγα πρὸς τὴν μάγισσαν.
 Πάρε, Σκλαβοῦνα! Ἡ ζωὴ τῆς τώρα εἶνε στὰ χεῖρα σου. Κάμε μίαν καλὴν μαγείαν.
 (Ἡ μάγισσα πέρνει τὰ μαλλιά καὶ τὰ χῶνε εἰς τὴν κέρνῃν μορφήν, γυρῶ ἀπὸ τὸ κεφάλι).
Ἡ μάγισσα.
 Τώρα δύο πετράδια ἀπὸ γαγάτες γιὰ τὰ μάτια: ἕνα γαλανὸ καὶ ἕνα μαῦρον.
Γραδενίγα.
 Ἐκείνη ποῦ ἔχει ἕνα περιλάμιον ἀπὸ γαγάτες θὰ πάρῃ ἕνα χρυσὸ.

κάθε φρόνιμος τό βρισκε για διασκέδασι να τή σταυρώνη.

Και δέν εδάσταξε πειά. Κ' ανέθηκε επάνω στην ταράτσα. Κ' έκανε τον σταυρό της. Και ειπε :

— Δέν είναι ζωή πειά αυτή, να με φωνάζουν όλοι τρελάη!

Κ' έγκρημίστηκε.

Δυστυχώς γι' αυτήν δέν έμεινε στον τόπο.

ΦΟΡΤΩΜΕΝΑ

άπό κλάδους δλκνωσιμένους μυρδιλιές, έγύριζαν από τον έξοχικόν τους περίπατο δύο χριστωμέν κοριτσάκια.

Ήτο ώραιον τό θέμα, ζωγραφικώτατον. Αουλουδέκια τής ζωής, αυτά τή δύο έλέξανθα και θροσερότατα κοριτσάκια—τής φύσεως κοριτσάκια, αυτά τή λουλουδοφορτωμέν κλαράκια.

Ήτο ώραιον τό θέμα. Έγενούσε όμως και τήν μεγαλοπληκή σκέψιν, ότι ήμπορείσαν τή κοριτσάκια να γυρίσουν από τον περίπατό τους χωρίς να ρημάξουν και τήν κηυμένην τήν άμυγδαλιά, ήσθ έκολυμθεύσαν και τή δύο τους στην γροσθή και τρυφερήν έκεινην ήλικίαν που λυπάται κανείς να σκοτώση μίαν περικουδα και ναποσπάση από τή δένδρο ένα του κλαρί!

ΣΤΗΝ ΠΡΩΤΗΝ

συνεδρίασιν τής Βουλής παρευρήθησαν 190 βουλευτάι, βεβαίως όχι όλοι Αηλιγιαννικοί.

Ή τυροτή τόσων βουλευτών, και μάλιστα εις ήμέρας που έψιθυρίζετο εις τή παρκοκήνια ότι ό κ. Αηλιγιάννης δέν θα κατώθωνε να κείη άπαρτία, είναι βεβαίως ένθαρρυντικώτατον σημειον για τήν Κυβέρνησιν, αλλά και τιμητικώτατον φαινόμενον για τήν Αντιπολίτευσιν.

Και γι' αυτό δέν ειχεν άδικον εκείνος που παρετήρησε προχθές, από πάνω από τό λαϊκόν θεωρείον, μετά τήν άνάγνωσιν του καταλόγου:

— Ήρθαν τόσοι βουλευτάι, μόνον και μόνον διότι ό Μπαρμπας εινε στα πράγματα. Αν ήταν αντιπολιτευόμενος, θα βλέπατε. Ή πρώτη κωλυσιεργία θάρχιζε από σήμερα!...

Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ

δέν ήξεύρομεν ποίου Ύπουργείου, αφού δέν ειχαν τήν καλοσύνην να μάς τό πουν, εδήλωσεν ότι ή Κυβέρνησις θα προβή εις τήν άκύρωσιν των έκλογών εκείνων, αι όποιαι ήθελον άποδειχθή άμαρτωλάι.

Περιττήν νομιζομεν, πάσαν συζήτησιν επί τής δηλώσεως του κ. Ύπουργού. Μόνον μία μικρά επεζήγησις του επιθέτου «άμαρτωλάι» χρειάζεται,

Γροδενίγα.

Και για σε Ίακωβέλα; Στέκεις παράμερα, σιωπηλήν και αίματωμένη! Για σε τή πολυτιμώτερή μου κορημάκα! Επάνω στο αίματωμένο μέτωπό σου θα απιθώτω ένα τεφράνι από μαργαριτάρια. Θέλω να σ' έχω άδικακόπος στο πλευρό μου, θέλω να μη μ' άρτήσης πλειά. Θα είσαι πάντα ή αγαπημένη τής καρδιάς μου. Από σήμερα ή ζωή σου θα τρέχη σαν ρυάκι. . . Και ή Νέρισα, ή γλυκειά σου Νέρισα!... Δέν θα σε χωρήσω από αυτήν. Θα σās κρατήσω και τās δύο σιαμά μου και ποτε δέν θα είσθε κατηροείς. . . Πάσχεις, πάσχεις από τήν πληγήν σου; Πές μου, πές μου: ποιος σε εκτύπησε; Έκεινη, χωρίς άλλο, ή έταίρα ενώ τής έκοθες τή μαλλιή της; Και πώς εύρέθηκες εσύ εκεί; Ομίλει, πολυαγαπητή μου! σε ακούω.

(Σύρει τήν Ίακωβέλαν πλησίον του καθίσματος και ρίπτει: επί του τάπητος έν προσκέφαλον όπως ή πληγωμένη άναπνιθή).

Ή μάγισσα προχωρούσα.

Ή εικόν εινε έτοιμη. Τείνει προς τήν Δόγισσαν τήν κείνην μορφήν γυνήν, με κόμην κισρίνην, με μάτια γυάλινα, έμοιαζούσαν με ειδωλον. Σιωπηλά αι γυναίκες προετηρούν με άσπυή τρέμον.

Ή μορφή αυτή εινε τής έταίρας Πανθέας, ή όποια μέλλει να πεθάνη. Ο άγγελος τής σημερινής ήμέρας εινε ό Άνοείλ.

τό όποιον πρώτην φοράν τώρα τίθεται εις άναγκαστικήν κοινοβουλευτικήν κυκλοφορίαν. Σημαίνει δέ τό επίθετον αυτό πάσαν έκλογήν τής όποιας τό αποτέλεσμα δέν εινε υπέρ τής Κυβερνήσεως.

Άμαρτωλάι λοιπόν αι αντιπολιτευόμενα και πιστάι αι Κυβερνητικάι έκλογαί.

Έκτός ά, ύπάρχη καμμία αντίρρησις.

ΑΠΕΝΑΝΤΙ

τριών φυσιογνωμιών του άγώνος, απέναντι τριών ξένων Έλληνικωτέρων από πολλούς σημερινούς Έλληνας, απέναντι τής μνήμης του Μαιζώνος, του Φαβίερου και του δε Ριγνύ, αι όποιοι μεγάλως έξυπνήρησαν τον ύπερ ανεξαρτησίας άγώνα μας, θα παύσωμεν πλέον να φαινόμεθα άγνώμονες.

Χάρις στον κ. Κωτσάκη, ή όποιος συνέλαβε τήν ιδέαν και με δική του χρήματα τήν έπραγματοποίησε, θα ίδρυθή προσεχώς εις μνήμην αυτών έν τή μεγάλην δειδροστοιχία του Ζαππείου μνημειον περικαλλές, τό όποιον κατεσκεύασεν ή άριστοτέχνης μαρμαρογλύφος κ. Ι. Χαλδούπης.

Ή εύγενής πράξις του κ. Κωτσάκη, άνάγκην έπαίνων δέν έχει. Έχει μόνον άνάγκην μιμησεως, αφού άκόμη δέν έξωφλήσαμεν όλας τās ύποχρεώσεις, —και εινε τόσον πολλάι,—δσας έχομεν προς τούς φιλέλληνας.

ΔΕΚΑΟΚΤΩ

ύπάλληλοι του Έλεγκτικου συνεδρίου πρόκειται να πεταχθούν στον δρόμον για να κερδίση τό Κεντρικόν ταμειον είκοσι χιλιάδας δραχμάς που πληρώνει κάθε χρό ο για μισθούς των.

Ή τρομερά αυτή οικονομία, ή όποια θ' άνορθώση τή οικονομία του Κράτους, υδς καταπλήσει και μάς σίγκινει παραπολύ, περιπόσοτερον άκόμη και από τούς γόους των δεκαοκτώ αυτών θυμάτων τής έξαρμογής του ει ονομικου προγράμματος του κ. Αηλιγιάννη!

Οικονομία είκοσι χιλιάδων δέν είναι και μικρό πρόγμα! Ο κ. Αηλιγιάννης, βλέπετε, δέν θέλει να άναζητήση και να έξασφαλίση ύπερ του Κεντρικου ταμειου τον θησαυρον του ενός εκατομμυριου, τό όποιο του ύπέδειξεν ει, τό προηούμενον ήύλλον διαπρεπής συνεργάτης του «Νουμά»—θησαυρον πραγματικόν και όχι φανταστικόν, ως τον περιόφημον θησαυρον τής κ. Σταύρακα, δυνιστάμενον από τήν ελάττωσιν του αριθμού των μεταθέσεων των διαφόρων ύπαλλήλων, αι όποιαι ενεργούνται τās ήμέρας αυτάς καθ' όλην τήν Ελλάδα.

(Αι γείρες τής Δογίτης τρέμου λυμβάνουσι: τό κωποϊόν όργανον του θανάτου. Κήθεται εις τό θρανίον και θέτει τό όμοϊομα επί των γονάτων της. Μένει επί τινος στιγμάς σκυμμένη προς αυτό, γύνουσα βλέμμα μίσους επί αυτοϋ. Κατόπιν με κίνημα άπότομον άποσπεί από τήν κόμην της μακράν γροσθήν καρφίδα και τήν γώνει εις τήν κείνην μορφήν. Ή μάγισσα έχει πλησιάζει εις τό ύπόβυθρον διαβάξει χαληλοφώνως μετά εις τό βιβλίον κατάσας και από κειρού εις κειρό, γώνει εις τό μαγγάλι κόνιν άρωματωδή. Τά σύννεφα εινε ήσθηρα ηνωθεν του κήπου τον όποιον πλημμυρεί σκυθρωπή και).

Πε, τέλο (άπό ύψηλά).

Φαίνεται μία φωτιά εις τήν όχθην, από τό μέρος του Πόρτου. . . Ή φωτιά μεγαλώνει, όλο μεγαλώνει. Λές και εινε πυρκαϊά! λές και σιμώνει. . . Είναι σαν φωτιά χαράς. Τι παράδοξα χρώματα! Φαίνονται κινούμενα μαύρα σκιαί, σαν άνθρωποι που χροσεύουν. . . Ή φωτιά όλοέν αυξάνει. . .

Γροδενίγα, μανιώδης, άποσπώσα από τήν κόμην της δευτέραν καρφίδα και καρφώνουσα αυτήν εις τό κειρινον όμοϊομα.

Άχ! που ή φωτιά του Άδου να σε καταφάγη! . . . (Στρέφεται προς τήν μάγισσαν) Σκληθούνα, Σκληθούνα, κράξε όλους τούς άγγέλους και όλους τούς δαίμονας! Κάμε να πέση κεραυνόπληκτος μέσα εις τήν χαρά της! Ο,τι σου ύποσχεθήκα θα σου τό δώσω και θα σου δώσω και περισσοτέρα, μ' ακούς; Άλλά πρέπει να πεθάνη! Κάμε τούς άρροισμούς σου,

νωσις συνεδρίασεν έσχάτως υπό τήν προεδρείαν τής Πριγκηπίσσης Σοφίας. Μέτρα δέ και πάλιν θα έλήφθησαν προς άναδάσωσιν τής γώρας και πάλιν ύπολογισμοί θακκατεστρώθησαν, ώραιιοι δέ λόγοι θα ήκουσθησαν και τό φινάλε θα ήτο και πάλιν μία τεραστία νούλα.

Διότι μ' όλην τήν άρροσίωσιν τής Πριγκηπίσσης εις τό ώραιον και ποιητικώτατον έργον και μ' όλον τον ένθουσιασμόν που δείχνει γι' αυτό και ό κ. Σάμιος και όλα έν γενεί τή μέλη του Διοικητικου Συμβουλίου, ούτε δάση θ' άποκητώμεν, ούτε τή ύπάρχοντα θα σώτωμεν, έσ' όσον δέν ληφθούν δρακόντεια μέτρα κατά των έμπρηστών και κατά των καταστρεφών των δένδρων.

Γι' αυτό κατά τήν γνώμην μας πρέπει να τεθούν όλα τή ζητήματα κατά μέρος εις τό μέλλον, κύριον δέ και μόνον θέμα προς συζήτησιν να εινε ή προσθήκη εις τον ποιν. νόμον ειδικών και άυστηροτάτων άσθρων, τιμωρούντων τήν καταστροφήν και ενός δένδρου άκόμη ως άναίρεσιν, αν όχι και ως φόνον εκ προμελέτης.

Μόνον έτσι θ' άποκητώμεν δάση. Διότι να ρυτεύουν οι Φιλοδασικοί δέκα δένδρακια και να καταστρέφουν οι Αντιδασικοί χίλια, θα πη πως και ή Φιλοδασική Ένωσις έργάζετα στον βρόντον και καλλίτερα να διαλυθ.

Η ΠΡΩΤΗ

ψηφοφορία τής Βουλής—ή ψηφοφορία τής Παρασκευής—δέν ήτο ύπερ ή κατά του κύρους τής έκλογής Αίγιαλείας. Ήτο κατά τής σαινίδας.

Και ό κ. Προθυπουργός θα έπέισθη δίχως άλλο από τό αποτέλεσμα τής ψηφοφορίας, τό άνέλπιστον, ότι επέτιυσε σε σάπιες σαινίδες για ν' άνεάθη σιάν Άοχίν.

Και αν τό ειχε άνομονίσει, θα ήναγκάσθη να τον ένθυμηθ ή προχθές, ότι οι σαινίδες ήσαν μεταχειρισμένες, αφού άνηροπάγισαν από γιαπιά και όχι από τή ξυλαίδικα.

ΕΝ ΜΟΥΣΙΚΗ ΣΥΝΑΥΛΙΑ

- Είδες με τί κλλιτεχνική όρμη έφρίχτηκε σε κείνη τήν ώραία συμφωνία του Μόζερτ ή μαέστρος;
- Ω και. Με τόση όρμη που αυτήν δέν ήμπορεσε να υπεραισιώση.
- Τι θέλεις να πής;
- Θέλω να πώ πως τή κατάφερε και τήν εδολογόνσε.

και τās επικλήσεις σου! (Αποσπεί από τήν κόμην της έτέραν καρφίδα, έπειτα ήλλην και έτεραν κατόπιν και τās γώνει όλας εις τήν κείνην μορφήν. Επειδή δέν εύρίσκει άλλας πλέον έρευνώσα εις τήν κεφαλήν της με κίνημα άπότομον θέτει τήν χείρα επί τής κεφαλής τής Ίακωβέλας, ή οποια ρίχνει κραυγήν) "Α! Ίακωβέλα, ή πληγή σου! Βγάξει αίμα άκόμη. . . ή ταινία σου εινε κόκκινη. . . Άλλά δέν μου είπες ποιος σε εκτύπησεν. Ή έταίρα λοιπόν ενώ τής έκοθες τή μαλλιή; Πές μου, όμίλει! Από ποιο μέρος τής κεφαλής έκοθες τον πλόκαμο; Σιμά από τ' αυτή; από τον λαϊμόν; από τό μέρος που πάλλει ή μεγάλη φλεβή;

Ίακωβέλα.

Από τον αυχένα. Έκεινη δέν τό ένόησε, δέν άκουσε τον κτύπον του ψαλιδιου. . . Τόσον πλουσία εινε ή κόμη της, ώστε όταν τήν έχει λυτήν δέν άκούει ούδδ βλέπει πλέον τίποτε. Είναι σαν φορτωμένη με δέκα μανδύας. Και ένίοτε πνίγεται και άναστενάζει σαν εκείνην που άνεβάξει φορτίον επάνω εις ένα βουνό ή μάλλον κελαδεί σαν άηδόνι κρυμμένο εις ένα θάμνο.

(Έκ νεου ή Γροδενίγα ψάχνει εις τήν κόμην της. Έπειδή αι γυναίκες της τήν περιστοιχίζου γονατισμένοι, τείνει τήν χείρα προς τās κεφαλές των. Τότε ή "Όρσολα θγάζει μίαν καρφίδα και τήν προσφέρει εις τήν κυρίαν της ή οποια τήν καρφώνει εις τήν κείνην κεφαλήν).

Γροδενίγα.

Ήσο λοιπόν εις τό πλοϊον; Και με ποίαν π.